

# DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE  
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

<input type="checkbox"/>	Gij zult mij niet meer offeren het vergieten van bloed; ****	<input type="checkbox"/>
<input type="checkbox"/>	Gij zult aan Mij offeren een gebroken hart en een verslagen	<input type="checkbox"/>
<input type="checkbox"/>	geest.	<input type="checkbox"/>
<input type="checkbox"/>	Jezus aan de Nephieten.	<input type="checkbox"/>

## AFVAL.

door

Ouderling JOSEPH E. CARDON.

Dat er een algemeene afval plaats had van het Evangelie na de kruisiging van den Zaligmaker, is klaar en duidelijk voor elk onbevooroordeeld onderzoeker. Het is niet de bedoeling in dit artikel om in te gaan op alle onderdeelen betreffende dezen verschrikkelijken ommekeer van zaken, aangezien dat boekdeelen in beslag zou nemen. De bedoeling hier is enkel slechts eenige voorbeelden aan te halen om aan te toonen dat zoodanig een toestand kwam zooals was voorspeld.

Toen de Zaligmaker onder de menschen verscheen vond Hij de bestaande toestanden ontstellend. De priesters, bedienaars en geleerde geestelijken, deden zich als heel wat te zijn voor, en hadden zoo de oogten verblind van het volk dat zij slecht waren toebereid om den Zoon van God te ontvangen — den Verlosser der wereld. Hij betitelde deze vrome geleerden als „die de graven versierden der doode profeten, maar de levenden onder hen doodden,” als „geveinsden”, „blinde leidlieden”, „gepleisterde graven”, enz., als afpersers en uitzuigers, die zee en land wilden omreizen om éénen geloofsgenoot te maken, maar hem terzelfder tijd twee maal meer een kind der helle maakten dan hij geweest was.

In dien tijd, het midden der eeuwen, toen de wereld wankelde op hare fondamente van zonde en bederf, kwam de Verlosser en stichtte het Koninkrijk van God. Zij die het Christendom beweren te belijden weten dat elkeen die een ingang wilde maken in dat koninkrijk, geloof moest hebben, zich van zijne zonden moest bekeeren, en gedoopt moest worden door onderdompeling tot vergiffenis daarvan, alsmede de handen opgelegd moest hebben voor de ontvangst van den Heiligen Geest, dat laatste bovendien nog wel door hen die daartoe de opdracht

hadden ontvangen. Voorts dat gehoorzaamheid aan deze beginselen en verordeningen de gaven des geestes voort bracht, welke gaven omsluiten, liefde, vreugde, geduld, vriendelijkheid, blijmoedigheid, gezondmakingen, het spreken in tongen, profetie, openbaringen, visioenen, enz. Eveneens weten zij dat in dit koninkrijk geplaatst waren zekere ambtenaren, geroepen en gekozen door den grooten Koning, dezulken als apostelen, profeten, herders, leeraars, evangelisten, ouderlingen, zeventigers, enz. „Tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus; totdat wij allen komen tot de eenigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods.” (Efeze 4: 12, 13.)

De vrome „blinde leiders” waren zoo verward in de vooroordeelen van hunne vaderen, dat zij den Grooten Koning kruisigden, hen ter dood brachten die geroepen waren om Hem te helpen, en tot den dood en afval toe hen vervolgden die de onderdanen waren van het nieuwe Koninkrijk. „En zij aanbaden den draak, die het beest macht gegeven had; en zij aanbaden het beest, zeggende: Wie is dit beest gelijk? wie kan krijg voeren tegen hetzelfde? En het werd een mond gegeven, om groote dingen en godslasteringen te spreken; en het werd macht gegeven om zulks te doen, twee en veertig maanden. En het opende zijnen mond tot lastering tegen God, om Zijnen naam te lasteren, en Zijnen tabernakel en die in den hemel wonen. En het werd macht gegeven om den heiligen krijg aan te doen, en om die te overwinnen; en het werd macht gegeven over alle geslacht, taal en volk.” (Openb. 13: 4-7.) Zoo dat de afval compleet was. Allen die op de aarde wonden, uitgezonderd hen wier namen geschreven waren in het Boek des Levens, des Lams, aanbaden het beest, die krijg voerde tegen de heiligen en in dien krijg overwon.

De eenvoudige, schoone beginselen en verordeningen van het evangelie, werden alle veranderd en verkeerd. De tijd waarvan gesproken was door den profeet Jesaja, was ten volle gekomen. Hij zeide, „Want het land is bevekt vanwege zijne inwoners; want zij overtreden de wetten, zij veranderen de inzettingen, zij vernietigen het eeuwig verbond. Daarom verteert de vloek het land, en die daarin wonen zullen verwoest worden.” (Jes. 24: 5-6.) Zij waren ontstoken van het woord van God, want de Vader openbaarde Zijne heilige gedachten en wil niet meer aan Zijne kinderen. De hemelen waren verzegeld. Alles was afgeweken. Allen bogen zich neder voor „het beest” en zij zeiden, „Wie is dit beest gelijk?” „Wie kan krijg voeren tegen hetzelfde?” „Die zich tegenstelt en verheft boven al wat God genaamd, of als God geëerd wordt, alzoo dat hij in den tempel Gods als een God zal zitten, zichzelf vertoonende dat hij God is.” (2 Thess. 2: 4.)

Duisternis bedekte de aarde, en groote donkerheid de gemoederen

van het volk. „Daarom.” zoo zegt de profeet Micha, „zal het nacht voor ulieden worden vanwege het gezicht, en ulieden zal duisternis zijn vanwege de waarzegging; en de zon zal over deze profeten ondergaan, en de dag zal over hen zwart worden; en de zieners zullen beschaamd, en de waarzeggers schaamrood worden; en zij zullen al tezamen de bovenste lip bewimpelen; want er zal geen antwoord Gods zijn. Hare hoofden rechten om geschenken, en hare priesters leeren om loon, en hare profeten waarzeggen om geld; nog steunen zij op den Heere, zeggende; Is de Heere niet in het midden van ons? ons zal geen kwaad overkomen.” (Micha 3:6, 7, 11.)

De Zaligmaker maakte vele voorspellingen aangaande den afval die komen zoude na Zijn heengaan. Onder meerdere dingen zeide Hij: „En dan zullen er velen geërgerd worden, en zullen elkander overleveren, en elkander haten. En vele valsche profeten zullen opstaan, en zullen er velen verleiden. En omdat de ongerechtigheid vermenigvuldigd zal worden, zoo zal de liefde van velen verkouden.” (Matth. 24; 10-12.) „Alsdan zullen zij u overleveren in verdrukking, en zullen u dooden, en gij zult gehaat worden van alle volkeren, om Mijns naams wil.” (Matth. 24: 9.)

In de dagen van Paulus was deze afval alreeds begonnen, en schrijvende aan de Galaten, zeide hij: „Ik verwonder mij, dat gij zoo haast wijkende van degene, die u in de genade van Christus geroepen heeft, overgebracht wordt tot een ander evangelie. Daar er geen ander is; maar er zijn sommigen, die u ontroeren, en het evangelie van Christus willen verkeerren.” (Gal. 1: 6-7.) Andermaal zegt hij, „Want dit weet ik, dat na mijn vertrek zware wolven tot u inkomen zullen, en de kudde niet sparen; en uit uzelfen zullen mannen opstaan, sprekende verkeerde dingen, om de discipelen af te trekken achter zich.” (Hand. 20: 29-30.) Ook nog zegt hij, „En wij bidden u, broeders! door de toekomst van onzen Heere Jezus Christus, en onze toevergadering tot Hem, dat gij niet haastelijk bewogen wordt van verstand, of verschrikt, noch door geest, noch door woord, noch door zendbrief, als van ons geschreven, alsof de dag van Christus aanstaande ware. Dat niemand u verleide op eenigerlei wijze; want die komt niet, tenzij dat eerst de afval gekomen zij, en dat geopenbaard zij de mensch der zonde, de zoon des verderfs.” (2 Thess. 2: 1-3.)

In de dagen van Paulus geloofden velen dat Christus komen zou in Zijne macht en heerlijkheid, toen ter tijde, maar hun werd te verstaan gegeven dat die tijd nog niet op handen was, noch komen zou voor en alear de afval eerst kwam. Zóó algemeen zoude deze afval zijn dat de apostel Johannes, onderwijl hij op Patmos was, wat plaats had nadat de meesten der apostelen reeds waren gedood, en velen der Heiligen eveneens reeds waren ter dood gebracht of verstrooid, zeide: „En allen, die op de aarde wonen, zullen hetzelfde (dat beest)

aanbidden, welker namen niet zijn geschreven in het boek des levens, des Lams, dat geslacht is van de grondlegging der wereld." (Openb. 13:8.) Hij bevond dat slechts zeven der kerken waardig waren bevonden mededeelingen van hem — Johannes — te ontvangen, en velen hunner nog dienden te worden vermaand, omdat „zij hunne eerste liefde verlaten hadden." Hij gebod hen zich spoedig te bekeeren, of wel zij zouden uit hunne plaats worden geworpen. Sommigen waren valsche geesten nagevolgd, waar anderen valsche leeringen hadden ingebracht. (Leest Openb. 1, 2, 3.)

Uit deze voorspellingen en tal van andere, is het duidelijk dat de afscheiding van de eenvoudige beginselen van het evangelie compleet was. Vele geschiedschrijvers en uitleggers van naam voegen eveneens hunne getuigenis hierbij, aangaande de afscheiding en afdwaling van de eerste oorspronkelijke Kerk. Mosheim geeft in zijne „Kerkgeschiedenis" een verslag van de veranderingen die plaats grepen onder het Christendom van de eerste tot de zevende eeuw. Hij spreekt van het paganisme dat trapsgewijze het Christendom overvleugelde, en van den toestand die bereikt was geworden in de zevende eeuw. Hij zegt: „Ware godsdienst lag begraven onder een zinnelooze massa van bijgeloof, en was niet in staat haar hoofd te verheffen. De eerste Christenen hadden enkel God en Zijnen Zoon gediend en aanbeden, maar deze, zoogenaamde Christenen, vereerden in dezen tijd het hout van een kruis, de beeltenissen van heilige mannen, en beenderen van twijfelachtigen oorsprong.

Wesley zegt dat de reden waarom de gaven niet meer in de kerk zijn is, „omreden de liefde van velen is verkoud geworden, en het Christendom tot de heidenen is teruggekeerd, en er slechts een doode vorm is overgebleven.

Roger Williams weigerde langer een predikant te wezen over de oude Baptistenkerk in Amerika, op grond dat er „geen regelmatig ingestelde kerk op aarde was, noch eenig persoon met gezag bekleed om eenige kerkverordering te bedienen; noch kon er wezen, totdat er nieuwe apostelen gezonden werden door het Groote Hoofd der Kerk naar wien" — zoo zegt hij — „ik zoekende ben." Alexander Chambell zegt; „Tot op dien grooten en merkwaardigen dag dat de Heer komt, kunnen wij uit het profetische woord niet afleiden een algemeene terugkeer, of algemeene herstelling van het Koninkrijk Gods in zijn oorspronkelijken vorm."

De Kerk van Engeland verklaart in een harer werken — „Geestelijken en leeken, geleerd en ongeleerd, mannen, vrouwen en kinderen, van alle leeftijden, secten en belijdenissen van heel het Christendom, — een afschuwelijk en vreeselijk ding om aan te denken, — zijn totaal begraven geworden in de meest gruwelijke afgoderij, voor den tijd van meer dan achthonderd jaar." Het bovenstaande waar zijnde,

dan voorzeker was er na achthonderd jaar van „gruwelijke afgoderij” niemand op aarde achtergelaten die goddelijke bevoegdheid bezat om de verordeningen van Christus te bedienen. Zelfs de Kerk van Engeland, die zich scheidde van de afvallige Roomsche Kerk, bezat geen meer bevoegd gezag dan hare moederkerk, want iets kan nimmer genomen worden daar waar niets is. Dit is eveneens de toestand van alle Protestantsche kerken, die namelijk voortgesproten zijn uit een dezer twee. Geen hunner heeft ooit eene nieuwe bedeeeling verklaard, eene bedeeeling namelijk van engelen, visioenen, openbaringen, gezondmakingen, het spreken in tongen, profetie, en de tallooze andere gaven die genoten werden door de eerste Christelijke Kerk. Noch heeft ooit een der vele kerken beweerd dat zij apostelen hadden, profeten, enz., zooals die bestonden in de Kerk van Christus, en die blijven zouden tot het werk der bediening, de opbouwning van het lichaam van Christus, totdat allen zouden komen tot eenigheid des geloofs.

Achttienhonderd jaren lang omstreeks regeerde eene periode van duisternis over de aarde, en groote donkerheid bewolkte de gemoederen der volkeren. De hemelen waren gesloten. Er was geen visioen, geen openbaring, geen profetie, noch gaven des geestes. Deze vreeselijke toestand duurde tot op het jaar 1820, als wanneer de Vader en de Zoon tot de aarde kwamen en aan den mensch verschenen. Dezelfde heilige profeten die den afval voorspelden, voorzeiden eveneens de heerlijke herstelling van het evangelie van Jezus Christus in de laatste dagen, als voorbereiding van Zijne komst in macht en groote heerlijkheid, als Koning der koningen, en Heer der heeren.

### „HEILIGEN.”

Toen, in deze bedeeeling, de Kerk van Jezus Christus door haren stichter opnieuw werd georganiseerd, nadat het Priesterschap eeuwen lang van de aarde was verdwenen geweest, en de Heer voor langen, langen tijd geen bevoegde dienaars meer op aarde had gehad, werd, op een vraag daartoe door Joseph Smith den Heer gedaan, de naam der Kerk opnieuw vastgesteld.

Vóór dien droegen bijna alle kerken den naam van hare stichters, of wel was de naam waarmede een of andere secte werd aangeduid, verband houdende met onderscheidene eigenaardigheden den vorm of belijdenis betreffende van het onderhavige genootschap.

Zoo heet bijvoorbeeld de Roomsche kerk „Roomsche”, omdat zij haar hoofdzetel te Rome heeft. De Luthersche kerk „Luthersch” omdat hare belijders voorgeven de leerstellingen van Luther getrouwelijk na te volgen. De secten der „Calvinisten” heeten zoo omdat zij Calvijn als de zuiverste prediker van het evangelie beschouwen. De „Baptisten” hebben hunnen naam ontleend aan den doop, welke verordening met een vreemd woord „baptiso” heet. De Chambellieten noemen zich

naar een zekeren Chambell, een godsdienstig leider op den voorgrond getreden in Engeland in vroegere eeuwen. Het Leger des Heils ontleend zijnen naam aan de militaristische indeeling van hare organisatie. Enz. enz.

Toen evenwel, in het begin der oprichting van de Kerk waarvan wij deelgenooten zijn, Joseph Smith, haren aardschen stichter, of beter gezegd het instrument gebruikt om de oprichting ervan te bewerkstelligen, aan den Heer, met wien hij in dagelijksche communicatie was, vroeg' hoe de naam der Kerk zou zijn die onder zijne handen het levenslicht kwam te zien, werd hem door goddelijke openbaring ten antwoord gegeven dat elk maaksel den naam zoude dragen van den maker, weshalve de Kerk, hersteld tot de aarde, het eigendom zijnde van Jezus Christus, ook den naam van Jezus Christus noodwendig zoude moeten dragen.

Door onze tegenstanders, of beter misschien door hen die ons streven en werken niet begrijpen, hetzij dan bewust of wel onbewust, worden wij „Mormonen” geheeten, en van ons gezegd dat wij ons zelf „Heiligen der Laatste Dagen” noemen, Mag dit van hun standpunt uit bezien, alleszins begrijpelijk wezen, met de werkelijkheid is het totaal in strijd. Evenals bij alle principiële dingen die de belijdenis van deze kerk kenmerken, niets op eigen hand en verantwoording ondernomen is, zoo ook kan de Kerk niet bogen op het feit zich zelf een naam te hebben gegeven. Zij heeft zich een naam laten geven, en dat wel door haren goddelijken Stichter die, op eigen verlangen, aan Zijnen dienstknecht Joseph Smith, bevel gaf de opgerichte Kerk naar Zijnen naam te noemen. De Kerk werd aldus, zonder eenige kwestie of verwarring, de „Kerk van Jezus Christus.”

En de leden in het bijzonder ontvingen op even natuurlijke en van zelf sprekende wijze denzelfden naam die in aloude dagen den leden van dezelfde Kerk, toen zij, vóór de algemeene afval, evenals nu in vollen bloei op de wereld was, „Heiligen” werden geheeten.

Aan dien naam „Heiligen” heeft zich reeds menigeen geërgerd. Ziende dat inderdaad niet de leden van het genootschap van Christus dien trap van volmaking hebben bereikt, die volgens de begrippen van de wereld bestaan moet zal iemand den naam „Heilige” dragen, heeft men de „Mormonen” van aanmatiging beschuldigd, en beredeneerd dat het alleen een uitvloeisel was van geestelijken hoogmoed die den leden van deze verderfelijke secte uit Amerika, tot het aannemen van een zoodanigen hooggeplaatsten naam had gebracht.

Toestemmende dat het algemeen van de „Heiligen” in sommige opzichten evengoed te wenschen laat als zulks het geval is met andersdenkenden en andersbelijdenden, en door hen niet die trap van volmaking is bereikt die den naam „Heiligen” recht zou geven te vermoeden, neemt zulks niet weg dat ook hier ons volk geheel en al in zijne bedoeling wordt misbegrepen.

In de eerste plaats zijn de „Mormonen” het niet die zich den naam „Heiligen” hebben gegeven, en in de tweede plaats waren ook zij, die vóór ons dien naam droegen, eveneens in de uiting van heel hun dagelijksch leven niet volmaakt en heilig.

Wij hebben reeds gezegd hoe de „Kerk van Jezus Christus” haar naam bekwam. Even als hier geen willekeur in het spel was, maar alleen de aanduidingen van het goddelijk Hoofd werden gevolgd, zoo ook is het verdere gedeelte van den naam van de leden onzer Kerk geen vrucht van eigen vindsel geweest. In den Bijbel vinden wij overal waar de leden van de toenmalig opgerichte Kerk als een geheel werden toegesproken door hare geestelijke leiders en verzorgers, dien naam als aanhef gebruiken. Zoo lezen wij bijvoorbeeld in Efeze 4:12, waar aangetoond wordt hoe noodig het is dat de verschillende ambtenaren in de Kerk verblijven, dat zij dienen moeten tot de „volmaking der Heiligen”, ons duidelijk zeggende dat die naam toen den leden van het genootschap gegeven was, en tevens dat ook zij nog niet volmaakt waren, evenmin als de huidige leden van de Kerk van Christus. In 1 Cor. 14:33 wordt zelfs gesproken door Paulus over de „gemeenten der Heiligen”, ons wederom doende zien dat de gemeenten, een onderdeel vormende van de toenmalige Kerk van Christus, uit leden bestonden die evenals nu dien naam droegen, zonder daarmee iets anders te bedoelen dan de aanduiding hunner persoonlijkheid, hen scheidende van anderen. In Rom. 1:7, spreekt dezelfde apostel tot „geroepene Heiligen”, hier wederom bedoelende de leden van Christus’ Kerk. In Hand. 9:13 heeft Ananias gehoord van het kwaad wat Saulus, later dezelfde apostel waarvan zoeven sprake was, ’s Heeren „Heiligen” te Jeruzalem had gedaan, daar enkel en alleen bedoelende de eerste volgelingen van den Nazarener, pas gekruisigd, enz. In Filippensen 1:1 richten zich Paulus en Timotheus, „dienstknechten van Jezus Christus” tot „al de Heiligen in Christus Jezus, die te Filippe zijn,” ons nogmaals een duidelijk bewijs gevende dat men gewoon was in die dagen de volgelingen van de leer van den Heer, en hen die door den doop en de verdere eerste beginselen van het evangelie ingelijfd waren in de Kerk van Christus, met den naam „Heiligen” aan te spreken. In Openbaring 15:3 zingen zeven engelen den lof en prijs van den „Koning der Heiligen”, terwijl uit het verband van een en ander klaarlijk valt op te merken dat dit koningschap betrekking had op hen die, als nog onvolmaakte wezens, op aarde leefden en woonden. Volgens 2 Thess. 1:7—10, zullen de leden van Christus Kerk bij Zijne komst „Heiligen” worden genoemd, te midden van wien Hij — Christus — komen zal in groote kracht en heerlijkheid.

Zoo zouden wij voort kunnen gaan tal van Bijbelteksten aan te halen die alle duidelijk laten zien dat de naam van de leden van Christus’ Kerk in vroegere dagen juist zoo was als de naam van hen

die thans deel uitmaken van de belijdenis gegrond op dezelfde fundamenten, gelegd door apostelen en profeten, als van ouds.

De toenmalig opgerichte Kerk was die der eerste dagen, van daar dat wij, verwijzende naar dezen tijd, en de leden aanbalende van dat tijdperk, spreken over de „Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Eerste Dagen”. Thans evenwel, nu wij verkeerden in de latere bedeeeling, en volgens eigen bekendmakingen van den Koning en den Leider der Kerk, namelijk Christus, verkeerden in de dagen kort voor Zijn tweede komst, spreken wij van de „Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.”

Dit nu is heel het geheim van de zoo lange naam van onze Kerk. Weliswaar gelooft de wereld dit niet, en ziet zij in ons slechts een bedriegelijke secte, prat op eigen deugden, en blakende van geestelijken trots, zich heeft aangematigd een naam te kiezen zóó arrogant, dat de critiek zelfs zwijgt. Evenwel, evenals wij bij zoovele dingen ons hebben te beroepen op de nog ongeschreven bladzijden van de toekomst, zal ook in dit geval blijken dat, zal de wereld de hervorming ten deel vallen die haar wacht onder de heerschappij en het volle recht van haren Koning, de belijders van Zijnen naam, in de toekomst zich even als wij thans reeds doen, dezen naam als een eertitel zullen leeren beschouwen.

#### AANGEKOMEN.

Op 28 April zijn te Rotterdam aangekomen: Ouderling George Kreutzer, van Salt Lake City, en Ouderling Mahonri Alma Josephson, van Brigham City, beide Utah. Ouderling Kreutzer is aangewezen zijnen arbeid aan te vangen in de Arnhemsche Conferentie, terwijl Ouderling Josephson gezonden is naar Utrecht, in de Amsterdamsche Conferentie.

#### BENOEMINGEN.

Ouderling John A. Butterworth is met ingang van 29 April, van zijne roeping als President van de Arnhemsche Conferentie ontslagen, en aangesteld als Zendingsecretaris op het Hoofdkantoor te Rotterdam, terwijl Ouderling Dirk v. d. Berg, Ouderling Butterworth opvolgt als President van de Arnhemsche Conferentie.

#### CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De aanstaande halfjaarlijksche conferentie van de Groninger hoofd-afdeeling zal worden gehouden op Zondag 14 Mei a.s.

Behalve twee vergaderingen te houden in de gewone vergaderzaal in het Concerthuis, Poelestraat, des morgens en des avonds, zal er vermoedelijk in den namiddag eveneens een korte bijeenkomst worden belegd bij de graven van de voor enkele jaren geleden ontslapen Ouderlingen, die als offer vielen van de pokken, toentertijd heerschende in Groningen. Voorts zal eene vergadering worden gehouden te Steenwijk, op Donderdag 11 Mei; te Harlingen, op Vrijdag 12 Mei; terwijl eene Priesterschapsvergadering zal worden georganiseerd voor de Ouderlingen, op Zaterdagnamiddag 13 Mei, in de vergaderzaal te Leeuwarden.

Leden, vrienden en belangstellenden worden hartelijk uitgenoodigd de onderscheiden openbare bijeenkomsten bij te wonen.

Wijl ons, in details omschreven, bericht van uit de Conferentie zelf, ontbreekt, zijn wij niet in staat het juiste uur der vergaderingen aan te geven, maar vermoeden wij dat zulks wel de gebruikelijke uren van aanvang zullen zijn.

# DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:  
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:  
B. TIEMERSMA.

## GODS WOORDEN.

Behalve in den Bijbel gelooven de Heiligen der Laatste Dagen ook in het Boek van Mormon, als het Woord van God. Dit wordt hen door de zoogenaamde Christenen zeer kwalijk genomen. Men toch beweert dat het Woord van God alleen te vinden is in eerstgenoemd boek. Eenig redelijk bedenken evenwel brengt terstond de onhoudbaarheid van zoodanig eene veronderstelling aan het licht. Immers toch, stellen wij een oogenblik de vraag wat eigenlijk de Bijbel is.

Van af den beginne, nadat God den mensch geschapen had, en nadat de val in het Paradijs, tot des menschen nadeel, zoo ge wilt, had plaats gegrepen, en daardoor de directe omgang tusschen mensch en Schepper verbroken was, moesten de openbaringen, die tot dusver door onmiddellijke communicatie hadden plaats gevonden, op eene andere wijze ten uitvoer worden gelegd. Een gevolg der overtreding was namelijk dat God Zijn aangezicht voor den mensch verborgen hield, wijl hij — de mensch — dat aangezicht Gods niet meer kon zien en leven. Niettemin echter was hij voor zijn geleide door de dorre en woeste vlakte van den aardbodem de goddelijke hulp en steun, nog meer noodig dan ooit te voren. Wandelde God voordien met den mensch in den hof, en kende hij zijn Maker aan den wind des daags, nu was dit alles niet meer, en moesten de dingen die gezegd dienden te worden, op andere wijze bekend gemaakt. Wel vertelt ons de geschiedenis dat de Heer sedert den val nog herhaalde malen Zijne stem deed hooren van uit den hooge, maar 's Heeren aangezicht werd na dien niet meer gezien. De openbaringen grepen verder plaats op andere wijze.

En van af dit begin gaf de Heer steeds bevel dat hetgeen Hij den menschen verduidelijkte, voor het nageslacht bewaard moest blijven. Weliswaar kende men toen nog niet, althans voor zoover wij weten, de kunst van schrijven, en moest alles door mondelinge overlevering worden overgebracht, maar nauwlettend diende ervoor gezorgd, dat er van 's Heeren woord tittel noch jota, verloren ging.

Zoo krijgen we straks in de geschiedenis de opkomst van het Jodendom. Korthedshalve noemen wij Abraham de eerste Israëliet, ofschoon deze naam de geschiedenis eerst inkwam bij zijn kleinzoon, Jakob. Met Abraham richtte de Heer Zijn verbond op, en het bevel om de openbaringen voor het nageslacht te bewaren werd nogmaals ten sterkste bevestigd. Na de aartsvaders ontwikkelt zich de geschiedenis

van het Jodendom, als het volk van God, geleidelijk, en steeds en telkens weer ontvangen wij den indruk dat de Heer, dit volk omringende met een beschermende omheining van voorschriften, tot iets groots en bijzonders had bestemd.

Toch evenwel was het Joodsche volk niet het eenige op den aardbodem, en mocht de Heer dan al hen als Zijn bijzonder verbondsvolk hebben uitverkoren, dat neemt niet weg dat ook andere natiën het woord des Heeren moesten leeren kennen zouden zij luisteren naar Zijne stem, en Zijnen wil doen. Verder bleef zich het Joodsche volk niet alleen tot Palestina, het schouwtooneel van Gods profeten, bepalen. Op onderscheidene tijden werden er door den Heer kolonies uitgeleid naar verschillende punten van den aardbodem, die hoewel niet bekend, toen reeds even groot en uitgestrekt was als nu. 2 Kion. 36 vertelt ons dat het volk spotte met de boden Gods, en hunne woorden verachtten; dat zij zichzelf verleidten tegen Zijne priesters en profeten, totdat de grimmigheid des Heeren tegen Zijn volk opging, dat er geen heelen aan was.

Te dien tijde leidde de Heer een gedeelte van Zijn volk weg naar een andere plaats van den aardbodem, en ook daar, zooals ons in het Boek van Mormon duidelijk en omstandig wordt verhaald, verwekte Hij onder hen profeten die, als wel de profeten van het oosten dienstknechten waren van den Heer en de nakomelingschap der onderscheiden kolonies, op bevel des Heeren naar het westelijk vasteland getogen, onderwezen en de wegen des Heeren gingen verklaren.

Waarom nu, zoo vragen wij, redelijk beschouwd, hebben wij niet evenveel recht te verwachten dat de woorden door deze mannen den volke tot onderrichting gegeven, als wel voor de kennis van het nageslacht bewaard bleven dan hetgeen in eveneens aloude tijden gezegd is geworden tot de inwoners van Jeruzalem en omstreken? Was ook dat niet het volk van God. Afstammelingen van den vader der geloovigen waren zij zoowel als hunne stamverwanten achtergebleven in Jeruzalem. Uitzien naar den Verlosser en Messias deden zij zoowel als de enkele getrouwen die nog in het oude vaderland waren verbleven; ja meer dan dien, want waar gansch Israël in de dagen dier grijze oudheid wegens hunne goddeloosheid en overtreden gedoemd was in knechtschap te verkeereren onder andere, hen overheerschende, volkeren, daar stichtte zich aan de boorden van de groote, tot dien tijd onoverbrugde, westelijke zee, een natie, zóó groot en zóó verheven, als aloud Israël zelfs in zijn grootsten bloeitijd in het oosten, niet had gekend. Was het wonder dat ook hier de Heer Zijnen wil bekend maakte, en trachtte Zijne voorschriften onder deze groote tak van het aloude verbondsvolk voort te zetten?

Het woord des Heeren geschiedde bij zekere gelegenheid tot Zijnen dienstknecht Ezechiël, in Judea, zeggende: „Gij nu, menschenkind!

neem u een hout, en schrijf daarop: Voor Juda, en voor de kinderen Israëls, zijne metgezellen; en neem een ander hout, en schrijf daarop: Voor Jozef, het hout van Efraïm, en van het gansche huis Israëls, zijne metgezellen. Doe gij ze dan naderen, het een tot het ander, tot een eenig hout; en zij zullen tot een worden in uwe hand. En wanneer de kinderen des volks tot u zullen zeggen: Zult gij ons niet te kennen geven, wat u deze dingen zijn? Zoo spreek tot hen: Alzoo zegt de Heere Heere: Ziet, ik zal het hout van Jozef, dat in Efraïms hand geweest is, en van de stammen Israëls, zijne metgezellen, nemen, en ik zal dezelve met hem voegen tot het hout van Juda, en zal ze maken tot een eenig hout; en zij zullen een worden in mijne hand. De houten nu, op dewelke gij geschreven zult [hebben, zullen in uwe hand zijn voor hunlieder oogten." (Ezech. 37: 16—23.)

Zoowel nu als het hout van Juda, het woord des Heeren tot aloud Juda, in eer en aanzien is bij hen die zich nog thans zoo graag het zaad van Israël noemen, al is het dan slechts in geestelijken zin, waarom zoude dan ook niet het hout van Efraïm, die lange en grootte geschiedenis van de nakomelingen van het huis van Efraïm, Jozefs andere zoon, die met Manasse den zegen van hunnen vader erfde, in eer en aanzien zijn bij het nageslacht?

Datzelfde Boek van Mormon, bewerende te zijn dat grootte en duidelijke verslag van de handelingen Gods met het zaad van Efraïm, vertelt ons in de bladzijden zijner geschiedenis van eenen tijd die in de toekomst te komen stond, dat de menschen zouden uitroepen en zeggen: „Een Bijbel, een Bijbel, wij hebben eenen Bijbel, en er kan geen andere Bijbel wezen." Dit zal geschieden — zoo zegt de Heere — „te dien dage, wanneer Ik voort zal gaan om een wonderlijk werk onder hen te doen, opdat Ik mij de verbonden welke Ik met de kinderen der menschen gemaakt heb, moge herinneren," enz.

's Heeren antwoord nu op die uitdrukking zoude, eveneens volgens dezelfde profetie, zijn als volgt: „O dwazen, zij zullen eenen Bijbel hebben, en die zal voortgaan van de Joden, Mijn oud verbondsvolk. En wat bedanken zij de Joden voor den Bijbel die zij van hen ontvangen hebben? Ja, wat bedoelen de Heidenen? Herinneren zij zich de reizen, de werken en smarten der Joden, en hunnen ijver aan Mij in het voortbrengen der zaligheid aan de Heidenen? O gij Heidenen, hebt gij u Mijn oud verbondsvolk, de Joden, herinnerd? Neen, maar gij hebt hen gevloekt en hebt hen gehaat, en niet gezocht hen te herstellen. Maar ziet, Ik zal deze dingen op uwe eigene hoofden doen keeren; want Ik, de Heere, heb Mijn volk niet vergeten. Gij dwaas, die zeggen zal: een Bijbel, wij hebben eenen Bijbel, en wij hebben geen Bijbel meer noodig. Hadt gij eenen Bijbel verkregen, indien het niet ware door de Joden? Weet gij niet, dat er meer natiën zijn dan eene? Weet gij niet, dat Ik, de Heere, uw God, alle menschen

geschapen heb, en dat Ik mij degenen herinner die op de eilanden der zee zijn, en dat Ik regeer boven in de hemelen, en beneden op de aarde, en Ik mijn woord voortbreng tot de kinderen der menschen, ja, tot al de natiën der aarde? Waarom murmureert gij? Opdat gij meer van Mijn woord zult ontvangen? Weet gij niet, dat de getuigenissen van twee natiën getuigen voor u zijn, dat Ik God ben, en dat Ik Mij de eene natie zoowel als de andere herinner? Daarom spreek Ik dezelfde woorden tot de eene natie als tot de andere. En wanneer de twee natiën vereenigd zullen worden, zullen de getuigenissen der twee natiën alzoo tezamen vereenigd worden. En dit doe Ik, opdat Ik aan velen kan bewijzen, dat Ik dezelfde ben, gisteren, heden, en voor eeuwig; en dat Ik Mijne woorden voortbreng naar Mijn welbehagen. En omreden Ik één woord gesproken heb, behoeft gij niet te denken dat Ik geen andere kan spreken, want Mijn werk is nog niet geëindigd, noch zal het zijn tot het einde van den mensch; noch vanaf dien tijd tot in eeuwigheid. Daarom dan, omreden gij eenen Bijbel hebt, behoeft gij niet te veronderstellen dat die al Mijne woorden bevat; noch behoeft gij te denken dat Ik niet meer heb laten schrijven. Want Ik gebied allen menschen, zoowel in het oosten als in het westen, zoowel in het noorden als in het zuiden, en op de eilanden der zee, dat zij de woorden zullen schrijven, welke Ik tot hen spreek; want uit de boeken welke geschreven zullen worden, zal Ik de wereld oordeelen, een iegelijk mensch naar zijne werken, naar datgene wat geschreven is. Want ziet Ik zal tot de Joden spreken, en zij zullen het schrijven; en Ik zal tot de Nephieten spreken, en zij zullen het schrijven; en Ik zal tot de andere stammen van het huis Israëls, welke Ik uitgeleid heb, spreken, en zij zullen het schrijven, en Ik zal tot alle natiën der aarde spreken, en zij zullen het schrijven. Het zal geschieden dat de Joden de woorden der Nephieten zullen hebben, en de Nephieten de woorden der Joden; en de Nephieten en de Joden zullen de woorden der verloren stammen Israëls hebben, en de verloren stammen Israëls de woorden der Nephieten en Joden. En het zal geschieden, dat Mijn volk, hetwelk het huis Israëls is, tezamen zal vergaderd worden naar de landen hunner bezittingen, en Mijn woord zal eveneens tot één vergaderd worden. En Ik zal toonen aan degenen, die tegen Mijn woord, en tegen Mijn volk, dat van het huis Israëls is, strijden, dat Ik God ben, en dat Ik met Abraham verbonden heb gemaakt, dat Ik voor eeuwig zijn zaad zoude gedenken."

Wij hebben, volledigheidshalve, het geheele hoofdstuk overgenomen, ofschoon dat oorspronkelijk niet ons plan was. Een en ander overlezende kwam ons evenwel in de gedachten dat wij zelf onmogelijk met duidelijker woorden de verschillende meeningen des Heeren konden uiten dan in deze woorden en zinnen is neergelegd. Wat worden de Joden bedankt voor het feit dat zij het zijn die ons den

Bijbel hebben gegeven? Juist zooals in deze zinnen is geschreven, de Joden worden niet bedankt, maar over het algemeen gehaat zonder eenige oorzaak. De Heidenen herinneren zich het oude verbondsvolk des Heeren niet meer, om niet te spreken van dank hun te brengen voor de reizen en pijnen die zij zich hebben moeten getroosten om de woorden des levens, hun toevertrouwd, over te brengen zelfs tot de nageslachten der Heidenen.

Welnu, met zulke eenvoudige woorden wordt hier door den Heer gevraagd of de lezer niet weet dat er meer natiën zijn dan eene, dat men zichzelf met verwondering af moet vragen hoe het eigenlijk wel mogelijk is dat ooit menschen hebben kunnen denken dat Gods woord alleen te vinden zou zijn in dat eene boek, wat de geschiedenis der Joden bevat. Waarom toch gemurmureerd; — zoo zegt de Heere — het feit dat de menschen meer van de woorden des Heeren zullen ontvangen dan ze tot heden toe in den Bijbel gekend hebben, is toch geene zaak om daarover te murmureeren? De getuigenissen van twee natiën zijn natuurlijk van meer waarde dan een, en ofschoon de twee verschillende boeken, de verslagen behandelende en weergevende van gansch andere volken en persoonlijkheden, zijn toch zooveel te meer getuigen voor het nageslacht dat de Heere leeft, regeert, en Zijn oog wakend houdt over al de vertakkingen van het menschenras door Hem op aarde geschapen, allen voor een en hetzelfde doel, namelijk tot voortbrenging van de vreugde en het geluk van allen.

Dezelfde woorden worden door den Heer gesproken zoowel tot de natie der Nephieten, als tot die der Joden, en eveneens tot de stammen die weggeleid zijn geworden in het verre verleden. en ofschoon de geschiedenissen van elk hunner, naast elkaar gelegd, heel wat verschil aan zullen toonen, zoo is dat verschil enkel slechts te zien in de onderling verwisselde omstandigheden van elk der volkeren, maar het getuigenis in aller werken zichtbaar, is steeds en overal dezelfde, namelijk dat God leeft, dat Hij regeert, dat Hij rechtvaardig is, het goede beloont en het kwade straft, door de eigenste gevolgen van goed en kwaad beide.

Hadden wij, zoo wordt zeer terecht opgemerkt, eenen Bijbel verkregen, zoo het niet was door de Joden? Neen immers. Wij zouden van de aloude openbaringen van den Heer tot Mozes en al die andere mannen meer, wier geschiedenis geschreven staat in de heilige bladzijden van het Oude Testament, niets hebben geweten, was het niet dat een zeker aantal Joden. in aloude tijden, de leer en het evangelie van Christus hadden omhelsd, en getracht hadden die leer wereldkundig te maken, en ook tot ons te doen doordringen, niettegenstaande onze landen, althans hier in Europa, nog slechts maagdelijke grond waren, waarop nog nimmer de boodschap van het bestaan van den God van aloud Israël had weerklonken.

De woorden, door den Heer gesproken in vroeger dagen, waren door Hem bevolen geworden om te worden opgeschreven, opdat daardoor door Hem aan het nageslacht bewezen kon worden dat Hij altoos en overal dezelfde was in het voortbrengen der zaligheid aan de kinderen der menschen. Overal was hun geboden geworden de woorden op te schrijven, en niet alleen werd den menschen zulks in vroegere dagen bevolen, maar ook thans nog is het volk dat geloofd in de directe openbaringen des Heeren in deze tijden gegeven, gezegd geworden de geschiedenis, verband houdende met de inzettingen des Heeren bij te voegen tot hetgeen reeds bestaat. En wie zal zeggen, redelijk zeggen, en ook redelijk gronden derhalve, dat niet evengoed de woorden Gods in dezen tijd tot de menschen gekomen, van dezelfde waarde, en van dezelfde strekking zijn, als wel de woorden die door 's Heeren profeten van ouds zijn gezegd en geschreven geworden?

Zie en overdenk voor een oogenblik de groote doeleinden des Heeren. Uit hetgeen geschreven is, zal de wereld geoordeeld worden, en elk volk en elke persoon naar het licht dat hij heeft ontvangen, en naar datgene wat hem en hun heeft omschenen. Zoo zullen de Joden worden geoordeeld naar de wetten in hunne geschiedenis geschreven. De Nephieten naar de woorden door hunne profeten gezegd. De verloren stammen naar hetgeen hen verkondigd is geworden, terwijl aan ons een oordeel zal worden voltrokken naar hetgeen ons bekend was geweest van 's Heeren woorden die door Zijne profeten in deze dagen tot ons zijn gekomen. En al hetgeen van te voren geschreven is, is tot onze leering opgeteekend geworden, opdat wij, die dingen lezende, tot de overtuiging zouden komen dat dezelfde God ook thans, in onze dagen dezelfde geboden gegeven heeft, al zijn ze dan somwijlen, verband houdende met de veranderde omstandigheden, ook in anderen vorm gegoten.

De Woorden des Heeren zijn even omvattend als de wereld zelf, en zoolang er een volk op aarde is wat, en gros beschouwd, gewillig is de geboden en wetten des Heeren in acht te nemen, zoolang zal de Heere voortgaan met Zijne voorschriften ook hun te geven, die voorschriften, direct tot hen gekomen, beschouwende als de leefregels waarnaar zij zullen geoordeeld worden, terwijl de aloude geschiedenissen van 's Heeren wetgeving in het verleden, omvattende al de volkeren waarmede de Heer bemoeienis heeft gehad, hen over zijn gebleven om te strekken tot groot en sterk getuigenis.

Alzoo gelooven de Heiligen der Laatste Dagen niet alleen in den Bijbel als te zijn het Woord van God; niet alleen in het Boek van Mormon als te zijn het Woord van den levenden God zoowel als de Bijbel; de Heiligen der Laatste Dagen gelooven niet alleen in de Paarl van Groote Waarde, dat wonderbare boek uit den tijd van Abraham, maar eveneens gelooven de Heiligen van dezen dag in de verbonden

en de leeringen door den Heer geopenbaard aan de profeten levende onder hen, en zullen die leeringen en die verbonden zich blijven uitstrekken ook in de toekomst, over een lijn even lang als de geschiedenis van des Heeren volk in de toekomst loopen zal, en wel wordt door hen onderschreven het geloofsartikel waarin in enkele weinige woorden deze zaak is verduidelijkt, namelijk: „Wij gelooven in al hetgeen God geopenbaard heeft, al wat Hij nu openbaart, en wij gelooven dat Hij nog vele groote en voornamen dingen zal openbaren aangaande Zijn koninkrijk.”

### DE HEILIGE GEEST.

(Een vraag en een antwoord)

De volgende vraag werd ontvangen door het Eerste Presidentschap der Kerk, van een Ouderling, verblijf houdende in Tooele County, met verzoek om een antwoord:

„Alhier bestaat een verschil van meening onder de broederen, als wanneer de Heilige Geest ontvangen was geworden; was dat op, of vóór den dag van het Pinksterfeest?”

Het antwoord op deze vraag hangt af van wat bedoeld wordt met het „ontvangen” van den Heiligen Geest. Wanneer men het oog heeft gehad op de belofte van Jezus aan Zijne apostelen, betreffende de uitstorting of de gave des Heiligen Geestes door de aanwezigheid en de bediening van den „persoon des geestes”, de Heilige Geest genoemd door openbaring in Leer en Verbonden, (zie 132:22) dan is het antwoord dat het niet was vóór den dag van het Pinksterfeest dat deze belofte vervuld werd. De goddelijke zelfstandigheid echter, de Geest van God genoemd, of Heilige Geest, waardoor God alle dingen schiep en organiseerde, en waardoor de profeten schreven en spraken, was reeds uitgestort in vroegere dagen en inspireerde de apostelen in hunne bediening lang vóór den dag van het Pinksterfeest. Aangezien het woord „geest” in beide gevallen gebruikt wordt en dooreen, geeft zulks eenige verwarring, wanneer althans het verschil tusschen den „persoon des geestes” en „den geest uitgestort van omhoog” niet in acht wordt genomen. Er bestaat een algemeen verspreide zelfstandigheid, welke is het licht en het leven der wereld, en die uitgaat van de tegenwoordigheid van God door de alles omvattende ruimte, het licht en de macht waarvan God in onderscheiden graden uitstort op hen die Hem zulks bidden, overeenkomstig hun geloof en hunne gehoorzaamheid, maar de Heilige Geest, waarvan Christus zeide die Hij tot Zijne apostelen zoude zenden, van den Vader, (Joh. 14:26) was en is eene „persoonlijkheid van geest”, en kwam niet vóór dat Christus henenging. (Joh. 16:7.) Alzoo is de bedauwing met dat goddelijke Wezen, de derde persoon namelijk in de Heilige Drieheid, genaamd „de gave des Heiligen Geestes”, een bijzondere zegen,

verzegeld op gedoopte en bekeerde geloovers in Jezus Christus, en is een „blijvend getuige”. De geest van God kan worden genoten als een tijdelijke invloed, waardoor het goddelijke licht en de goddelijke macht tot het menschdom komt voor bijzondere oogmerken, en bij bijzondere gelegenheden. Maar de gave des Heiligen Geestes, welke ontvangen werd door de apostelen op den dag van het Pinksterfeest, en die uitgestort wordt ter bevestiging, is een blijvend getuige en eene hoogere uitstorting dan de algemeene manifestatie van den Heiligen Geest.

Wij lezen dat Jezus, na Zijne opstanding, op Zijne discipelen blies en zeide: „Ontvangt den Heiligen Geest”. Maar eveneens lezen wij dat Hij zeide: „Ziet, Ik zende de belofte mijns Vaders op U; maar blijft gij in de stad Jeruzalem, totdat gij zult aangedaan zijn met kracht uit de hoogte”. (Joh. 20:22; Luk. 24:40.) Wij lezen verder: „Want de Heilige Geest was nog niet, overmits Jezus nog niet verheerlijkt was.” (Joh. 7:39.) Aldus was de belofte gemaakt, maar de vervulling kwam nadien, alzoo dat de Heilige Geest, door Jezus van den Vader gezonden, in persoon niet kwam tot op den dag van het Pinksterfeest, en de verdeelde tongen als van vuur waren de teekenen van Zijne komst. De manifestatie is herhaald geworden in deze bedeeing bij de uitstorting in den Kirtland Tempel in de maand Januari 1836.

JOSEPH F. SMITH.

ANTON H. LUND.

CHARLES W. PENROSE.

#### OVERLEDEN.

V. D. PIJL. Te Vlaardingen is op 19 April overleden, zuster Cornelia v. d. Pijl, (geboren Hoofst). Zuster v. d. Pijl was geboren 15 Mei 1846, te den Brielle, en gedoopt 24 Aug. 1911, door Ouderling H. R. Cowburni bevestigd op denzelfden dag door Ouderling B. G. Thatcher.

HOEBEE. Te Rotterdam is overleden, op 22 April, Herman Hoebee. Broeder Hoebee was geboren 13 Januari 1839 te Dordrecht, gedoopt 18 Februari 1898, door Ouderling Herman van Braak. Datum en persoon van bevestiging is onbekend.

SCHOUW. Te Den Haag is, op 23 April, overleden Zuster Christina E. P. Schouw. Geboren 16 Maart 1875, was zuster Schouw gedoopt 16 Febr. 1909, door Ouderling S. R. Newton, en op 21 Febr. 1909 bevestigd door denzelfden Ouderling.

#### INHOUD:

Afval . . . . .	blz. 133	Confer.-Aankondiging . . . . .	blz. 140
„Heiligen” . . . . .	„ 137	Gods Woorden . . . . .	„ 141
Aangekomen . . . . .	„ 140	De Heilige Geest. . . . .	„ 147
Benoemingen . . . . .	„ 140	Overleden . . . . .	„ 148

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7b Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.